

/Azt beszélük.../

un. zaklató hívások bonyolódnak a hálózaton, Budapesten 345.000 előfizető van, sajnos, mindig akadnak, akik rosszindulatból, vagy valamiféle rosszul értelmezett ugratásból és egyéb okokból mintegy az ismeretlenség mögé rejtőzve rosszindulatu, vagy zaklató hívásokat bonyolítanak le. Nos, ezzel a berendezéssel - mint említettem - azt is tudjuk rögzíteni, hogy az adott előfizető felé milyen számban hívnak. Tehát azt meg tudjuk mondani, hogyha valaki panaszkodik, hogy őt ki, mikor hívta. Hogy mit beszéltek, ez már az előfizetőre tartozó dolog. Tehát az adott időpontból tudja egyeztetni és behatárolni saját maga az előfizető, hogy a zaklató hívás kitől érkezett. Erre ez a berendezés alkalmas. -

No azért szerencsére - hiszen mint az osztályvezető mondta, a berendezések a beszélgetések tartalmát nem rögzíti. Ettől függetlenül azonban vigyázzanak a telefon-gangszterek. És legyenek óvatosak azok a reklamáló telefon tulajdonosok is, akik elfelejtik letenni a kagylót. A posta mindent tud?

Most már csak elég telefon kellene!. -

-

Azt beszélük, hogy terjed a homoszexualitás Magyarországon. Pásztor Magdolna azzal a kérdéssel fordult Buda Béla pszichiáterhez, hogy helyesnek tartja-e ezt a megállapítást?

- Nem tartom helyesnek, mert a homoszexualitás nem olyan, mint valami járványos betegség, ami terjed, vagy szaporodik és egyáltalán nem is tudjuk, hogy betegség-e. Sőt, minden jel arra mutat, hogy újabb kutatások, tapasztalatok nyomán, hogy nem betegség. Nem kórkép. Hanem az emberi szexualitás egy variációja. Az emberi szexuális fejlődésnek egy sajátos formája.

- Hogy ugy mondjam, akkor ez már polgárjogot nyert Magyarországon.

- Nem tudom, hogy polgárjogot nyert-e. Olyan értelemben igen, hogy 1966 óta, a felnőttek között kölcsönös egyetértéssel alapuló homoszexuális kapcsolatot nem büntetik. Korábban büntették. Egyszerűen csak olyan szabályozás alá kell vonni, amely alá a hetero-szexualitás is tartozik. Tehát kiskorúakat védeni kell, botránys és az erőszakos szexuális formákat jogilag is tiltani kell. Ugy, hogy én ugy tudom

- a nagykorúság határa nem 18, hanem 21 év.

- Igen, az az igazság, hogy a nagykorúság határa homoszexualitás

/Azt beszélük.../

esetében 21 év. Nem tudom miért, orvosilag ennek nincs semmi értelme.
- Mi a tapasztalata, vajjon miért beszélük mégis azt az emberek, hogy terjed a homoszexualitás? Miért foglalkoztatja vajjon ez az embereket ha Ön szerint ez nincs így, statisztikailag nem kimutatható?

- Igen, erre meg van a magyarázat és tulajdonképpen ez nem egyedi jelenség. Minden olyan társadalomban, amely liberalizálódik, amely egyre jobban képes tűrni, elviselni tagjaiban a különbözőséget és nem akar mindenkit egy mintára szabályozni, abban a homoszexualitás látványosabbá válik. Vagyis megjelenik. Nyilvánosabb lesz, de ezt nem tudjuk, hogy valóban szaporodik-e. Sokkal nagyobb a valószínűsége, hogy azok, akik titkolták, egyre többen elvállalják, nyílttá teszik, élnek azzal a lehetőséggel, hogy őket emiatt bántódás nem éri. Hangsúlyozzák a deviáns identitásukat - így mondjuk szakmailag - azt, hogy ők mások, ők különbözőek, eltérőek, mint a többiek. Nem egyforma a homoszexualitás sem. Majdnem annyi variációja van, sőt a homoszexuálisok szerint még több, mint a normális nemi életnek.

- Ugyanolyan értékű férj lehet egyébként?

- Hát itt megint

- vagy családapa?

- Családapa lehet. No most, hogy milyen értékű egy férj, hát ezen is a szakemberek vitatkoznak, de a szexuális élet a házasságon belül is hát rendkívül változatos és a lakosság elég széles rétegeiben meglehetősen sivár. Nagyon sok ilyen bi-szexuális egyén - mondjuk így - semmi értelmük nincs egyébként ezeknek a kifejezéseknek. Szóval ezeket a múlt századi ilyen leíró, rendszerő szemlélete termelte ki, de nincs ilyen, hogy bi-szexuális, hiszen az is, hogy homoszexuális, mint kategória nem fenntartható. Szóval ezek a bi-szexuálisok tudják nyújtani a házasságukban azt körülbelül, amit társadalmi rétegünk egy átlaga, nagyon jó apák tudnak lenni. Egyébként a homoszexuálisoknak a szülői viselkedésével sosincs baj. Ezt régen is felmérték. Ez egyik véglet. A másik véglet az, aki kizárólag homoszexuális, ezen belül is lehet, aki egyetlen partnerhez kötődik. Hosszasan, néha egész életén át akár. És lehet olyan, aki szinte minden alkalommal külön új partnert keres és nem is bírja ki a tartós kapcsolódást. Az, hogy valaki homoszexuális tudjon lenni, ahhoz egy nagyon hosszú, sok éven át tartó fejlődési folyamat kell és senki sem jókedvűből homoszexuális. Ha mondjuk ilyen bizonyos divatos, társas-szex formákban vannak is, vagy lehetnek is ilyen játék-szerű homoszexuális megnyilvánulások, ezek nem ugyanazok. Nem is mérhetők össze. Szóval, ez tulajdonképpen

/Azt beszélük.../

egy pszichológiai folyamat az emberben, amely vissza - majdnem vissza fordíthatatlan.

- Tulajdonképpen Ön mit vár el a környezettől? Hogy kéne nekünk viselkednünk? Hogy tulajdonképpen minket se zavarjanak ők, és mi is lehetőséget adjunk arra, hogy mindenki úgy éljen, ahogy jól érzi magát.

- Én azt tartom egészségesnek, hogy senkire nem tartozik valakinek a szexuális érdeklődése, mint ahogy a hetero-szexuális sem. Alapjában csak egy kis hányad ez a férfiak, nők körében, akik homoszexuálisak.

-a társadalom nem fog emelkedni?

- Nem, éppen az elmondottakból, hiszen azzal, hogy a társadalom megértő, azzal ezt a hosszú folyamatot, ezt a sok éves utat, amíg valaki ideér, hogy homoszexuális lesz, ezt azzal nem tudja meggyorsítani. Sőt, ha megértőbb a társadalom, ha türelmesebb, akkor a gyermekek nevelésében is természetesebb szexuális viszonyulás lesz uralkodó és ez éppen ellene mond ennek. Tehát nincs olyan társadalmi érdek, hogy ezeket meg kell változtatni. Nem is lehet. Érdekes, hogy éppen olyan társadalmi közegben, ahol nagyon elítélő a hangulat a homoszexualitás iránt, ott történik gyakran, hogy pl. öngyilkosok lesznek fiatalok mert érzik magukban a homoszexualitást. Hogyha valaki emberi kvalitásaiban megfelelő, ha egy közösségben betölti azt a szerepet, ami munkaköréből számára adott és kívánatos, akkor nem szabad foglalkozni azzal, hogy ő milyen szexuális érdeklődésű. És tulajdonképpen ezért tartom én fontosnak azt, hogy a homoszexualitással elméletben foglalkozzanak, és hogy a közvélemény egy kicsit felszabadultabb legyen. Mert ez egy nagy próbakő, arra vonatkozólag, hogy mennyire érett egy társadalom. -

Dal: Mindenki másképp csinálja....

- És egyáltalán nem baj. Igaz, a társadalom érettségét nem csak az mutatja, hogy mennyire viseljük el a homoszexualitást, de Buda Néának száz százalékig igaza van abban, hogy minél fejlettebb egy közösség, egy társadalom, annál jobban képes tűrni tagjainak különbözőségét, sőt, tovább megyek, annál inkább ki is akarja hozni belőlük ezeket a különbségeket. Tudom, hogy a homoszexualitásról szólva egy kissé talán profánnak hangzik. Mégis, ha elfogadjuk, hogy nem betegség és hogy a homoszexuális, mint kategória helytelen, akkor talán más szemmel nézzük a kérdést. Ahhoz azonban, hogy ez a felfogás általánossá váljon, a tudománynak kellene megtennie az első lépéseket,

/Azt beszélik..../

hiszen, mint hallották, komoly tudományos felmérés nem készült Magyarországon a szexuális viselkedésről.

Addig pedig alig tudunk többet, mint hogy, mindenki másképp csinálja.

Azt beszélik, hogy újabb színházat kell becsukni Budapesten. Ezuttal a gyermekszínházat.

Zelényi Zoltán az igazgatót kérdezte meg. /Régóta köztudott, hogy a múlt századi színházi épületek közül az egyik legrégebb színház a miénk. A Tháliának a volt hazája. A színház belső tere, beleértve a nézőteret és a színpadot, az öltözők kiképzését az bizonyos igazításokkal, de tulajdonképpen régi. Most, hogy többet beszélnek erről a kérdésről, azt talán az tette aktuálissá, hogy viszonylag rövid időn belül küszöbön áll a rekonstrukció, mondotta Nyilassy Judit igazgató./ -

- Azért reméljük, hogy a gyerekek színházba is mehetnek majd. Még akkor is, ha a gyermekszínház kénytelen lesz bezárni. Örvendetes, hogy erre több lehetőség is van. Csak az akár, hogy semmi biztosat még nem lehet tudni. Pedig az már régóta köztudott, hogy ezt a színházépületet is hamarosan fel kell ujitani. Néha van egy olyan érzésem, hogy bár mindenki tudja, mennyire leromlott egy-egy épület, de valahogy senki sem akarja elhinni egészen az utolsó pillanatig. Bizom benne, hogy a gyermekszínháznál még nem jött el ez az utolsó pillanat, és rövidesen kiderül, hogy hová költözhetnek. Különben marad a rózsza távissal.--